

קונטרס

יש לי אות

יגלה נפלאות ממעלת כל בר ישראל, שהוא אות בספר תורה, ולכן
אסור לדבר על שום בר ישראל שום דבור רע, כי על-ידי-זה נפגמת
התורה, חס ושלום. וידבר ממעלת הזוכה להשתתף בכתיבת ספר
תורה. ואפלו אינו כותב אלא אות אחת, נחשב כאלו כתב ספר תורה
שלם. וזה גורם לאחדות נשמות ישראל.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

תכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל
צָרִיךְ לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ וְלִדְעוֹת, שְׂאֵפְלוֹ
הוּא כְּמוֹ שְׂהוּא, אָסוּר לוֹ לְהִתְיַאֵשׁ,
אֶלָּא לְזָכֹר, אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ אוֹת בְּסִפּוֹר
תּוֹרָה, וַיֵּשׁ לוֹ גַּם-כֵּן שְׂרֵשׁ בְּקִדְשָׁה.
(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתמו)

א.

התורה מלבשת בתוך כל הבריאה, והבריאה נבראה רק בשביל ישראל
בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, כי הקדוש-
ברוך הוא מנהיג את עולמו בחסד וברחמים, בצדק
ובמשפט, וכל הבריאה כלה היא לבוש לגבי האין סוף
ברוך הוא, והתורה מלבשת בתוך כל הבריאה,
והבריאה נבראה רק בשביל ישראל, ולזאת עלינו
לחפש ולבקש ולמצא את הקדוש-ברוך הוא בתוך
הבריאה, וככל שנחפש ונבקש את הקדוש-ברוך הוא
בתוך הבריאה, כן תתגלה לנו בריאה נפלאה מאד, ואז
נתחיל לראות, איך שכלל נשמות ישראל, הם חלק
מהתורה. ולכן כל יהודי יכול להתפאר, ולומר: "יש
לי אות" בתורה; כי כך אומרים דורשי רשומות —
"יש'ר'אל' ראשי תבות: יש ש'שים ר'בוא א'ותיות

ליתורה, כנגד ששים רבוא שרשי נשמות ישראל (עין שיחות הר"ן, סימן צא), ובזה שאדם מחפש ומבקש ומוצא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבריאה, הרי הוא מוצא את התורה בתוך הבריאה, כי התורה מלבשת בתוך הבריאה. התורה הקדושה נחלקת מארבעה דברים: דומם, צומח, חי, מדבר; הינו שיש הלכות במדבר, בין איש לרעהו, בין אדם לחברו, וכן יש הלכות בחי, מה מתר לאכל, ומה אסור לאכל וכו' וכו'. וכן יש הלכות בצומח — תרומות ומעשרות, שביעית, כלאים, וכמו-כן יש הלכות בדומם: אסור לבנות בית, שחלונו חודר לרשות חברו, אסור לטל חלקת אדמה של זולתו, ולכלל אותה בחלקת אדמה שלו; כשבונים בית שהוא דומם, צריכים לשים מעקה על הגג, אסור לעשות בור ברשות הרבים וכו' וכו'. למדים מכאן שהתורה הקדושה נכללת בתוך הבריאה, ואם אדם לומד תורה בצורה כזו — למצא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבריאה, אז נתגלה לו, שכל הבריאה פלה היא תורה אחת שלמה, ולכן יש לכל בר ישראל חלק בתוך הבריאה, וכל הבריאה לא נבראה רק בזכות עם ישראל. כמו שאומרים חכמינו הקדושים (תנחומא בראשית): בזכות שומרי התורה — העולם עומד, שבזכותם משתת העולם. לזאת לכל בר ישראל יש לו אות בתורה. ובכלליות כל נשמות ישראל הם תורה

שְׁלֵמָה, וְלִכְן מֵה טוֹב וּמֵה יָקָר, אִם אָדָם זוֹכֵה וְקוֹנֵה
 אוֹת בַּתּוֹרָה, בְּזֶה הוּא נִכְלָל בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
 שֶׁהִיא נִכְלָלֶת בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה; כִּי הֵרִי מְצוֹת עֲשֵׂה לְכָל
 בַּר יִשְׂרָאֵל לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה, כִּי כָּל יְהוּדֵי הוּא סֵפֶר
 תּוֹרָה שְׁלֵם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר יט, יד): "זֹאת הַתּוֹרָה
 אָדָם"; כִּי הָאָדָם הוּא בְּעֶצְמוֹ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן
 כָּתִיב (יְחִזְקִאל לד, לא): "וְאַתָּן צֵאנִי צֵאן מִרְעִיתִי, אָדָם
 אַתֶּם", וְדוֹרְשִׁים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּמֹת סא.): אַתֶּם
 קְרוּיִים אָדָם, וְאֵין אֲמוֹת הָעוֹלָם קְרוּיִים אָדָם; וְלֹא
 יוֹעִיל לָהֶם שׁוֹם דְּבָר, עִם יִשְׂרָאֵל אִי אֶפְשָׁר לָהֶם
 לְהִתְבּוֹלֵל בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם, כְּדִגְמַת שְׁמֹן שְׁתַּמִּיד צָף
 לְמַעְלָה, וְכִמָּה לְכַלּוֹךְ שִׁישְׁפָּכוּ עָלָיו, הַשְּׁמֹן תִּמִּיד יִצוּף
 וַיַּעֲלֶה. לְזֹאת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל הוּא תּוֹרָה שְׁלֵמָה, וְעָלָיו
 לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה. אָבֵל אִם לֹא זוֹכִים לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה,
 אֲזִי בְּזֶה שֶׁאָדָם מְצַטְרֵף לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה עִם כָּלֵל
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהוּא מְכַרִּיז: "יש לי אות" בַּתּוֹרָה,
 נִחְשָׁב אֲצֵלוֹ כְּאֵלוֹ הוּא בְּעֶצְמוֹ כְּתִב סֵפֶר תּוֹרָה. לְזֹאת,
 בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! רְאוּ לְהִתְאַחַד יַחַד, וְלֶאֱהֹב אֶת כָּל
 בַּר יִשְׂרָאֵל. וּבֵאוּ וְנוֹצִיא מֵאִתְּנוּ אֶת הַגּוֹזְעֵנוֹת, הַקְּנָאָה,
 הַשְּׂנְאָה, הַרְשָׁעוֹת וְהַרְצִיחָה שֵׁישׁ בֵּינֵינוּ. הַגִּיעַ הַזְּמַן
 שֶׁכָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יִתְאַחְדוּ יַחַד, וְאֵיךְ? עַל-יְדֵי
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אֲצֵל
 כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בַּמִּדְבָּר

רבה, פרשה ז', סימן י'): חביבין ישראל, שכל מקום שגלו
 — שכינה עמָהֶם. השכינה נמצאת עם כל יהודי. ואיך
 מתגלה גדלתו של כל יהודי? על-ידי שזוכה לקיים את
 התורה והמצוות של הקדוש-ברוך-הוא. ולכן, בני
 ובנותי היקרים! באו ונצטרף יחד בכתיבת ספר תורה,
 שנכתב בעבור זכות כלל נשמות ישראל, וכל אחד
 ואחד מאתנו יכריז: "יש לי אות" בתורה. ובזה
 שנתאחד יחד בתורה, אנחנו מתאחדים יחד עם
 נשמות ישראל. ואשרי אדם שיש לו חלק באחדות
 נשמות ישראל, ומתאחד עמָהֶן, כי על-ידי-זה החיים
 הולכים לו בצורה אחרת. למה אנחנו סובלים כל-כך
 הרבה סבל בכלליות — שעם ישראל נמצאים תמיד
 בסכנה גדולה, ובפּרִטיות — שכל אחד ואחד מאתנו
 לא חסרות לו צרות ויסורים, מרירות ודכאונות, הכל
 בא מחמת שנפּרִדנו זה מזה, אין אחדות בין נשמות
 ישראל, אין אהבה אמתית, כל אחד מושף לכוון אחר,
 כל אחד חושב שהוא גדול יותר מזולתו, והוא שוכח,
 שכלנו בני הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב (דברים יד,
 א): "בנים אתם להוֹי"ה אלקיכם"; כלנו בנים למקום
 ברוך הוא וברוך שמו. ולכן, בני ובנותי היקרים! באו
 עכשו ונעקר מאתנו את כל הדעות הכוזבות, את כל
 הפפירות והאפיקורסות שהכניסו בנו הערב-רב,
 שרוצים לבולל את נשמות ישראל עם אמות העולם,

אֲשֶׁר מִמִּילָא לֹא יִצְלִיחוּ, כִּי כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל הוּא חֶלֶק
 אֱלֹהֵי מַמְעַל, וְהוּא אוֹת בַּתּוֹרָה, וְכִמוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר
 לַעֲקֹר אוֹת מֵהַתּוֹרָה, וְאִם, חֵס וְשְׁלוֹם נִמְחָקָה אוֹת
 בַּתּוֹרָה, כָּל הַסֵּפֶר תּוֹרָה פְּסוּל, בַּר מִיָּנֵן, וְאִין יְכוּלִים
 לְקַרְא בוּ, כְּמוֹ-כֵן בְּרַגַע שְׂמוּצִיָּאִים אִיזוּ נִשְׁמָה מְכַלֵּל
 יִשְׂרָאֵל, כָּל עַם יִשְׂרָאֵל סוּבֵל, וְזֶה הַסֵּבֶל הַמָּר שְׂאֲנַחְנוּ
 סוּבְלִים בְּגָלוֹת בְּפִרְטִיּוֹת מְזֵה אֲלֵפִים שָׁנָה מֵאֵלֹו
 הָעֶרְב־רַב, וְכֵן בְּכָל־לִיּוֹת, מֵאִז שְׁעָלוּ עִם יִשְׂרָאֵל
 מִמִּצְרַיִם כְּבָר הִתְחַבְּרוּ אֲלֵיהֶם הָעֶרְב־רַב, וְהֵם אֲשֶׁר
 עָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל, וְהֵם אֲשֶׁר הִצִּיקוּ לְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל
 הַדּוֹרוֹת עַד עַכְשָׁו, שְׂאֲנַחְנוּ סוּבְלִים מִרְשָׁעִים אַרוּרִים,
 הַמְדַבְּרִים פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְנֶגֶד כָּל
 הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, רוֹצִים לְהַפְרִיד אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, וּלְבוֹלֵל אוֹתָם בֵּין אַמוֹת הָעוֹלָם — הֵיּה לֹא
 תִּהְיֶה, וּמְזֵה אָנוּ סוּבְלִים צְרוּת וְיִסוּרִים, מְרִירוֹת
 וְהִרְפָּתָקָאוֹת. אֲבָל בְּרַגַע שְׂאֲנַחְנוּ נִתְאַחַד יַחַד, וְנֵאָהֵב
 אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְנִמְסַר נַפְשָׁנוּ בְּעֵבוֹר כָּל יְהוּדִי,
 וְנִצְטַרֵּף בְּסֵפֶר תּוֹרָה אֶחָד, שְׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ
 תִּהְיֶה לוֹ זְכוּת לְקִנּוּת אוֹת בַּתּוֹרָה, בְּזֵה אֲנַחְנוּ מְאַחְדִים
 אֶת כָּלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, בְּזֵה אֲנַחְנוּ מְאַחְדִים אֶת כָּלֵל
 הָאוֹתִיּוֹת בַּתּוֹרָה, שְׁכָּלֵן הֵן צְנוּרוֹת לְהוֹרִיד אֶת שְׂכִינַת
 עִזוּ יִתְבַּרֵּךְ לְזֵה הָעוֹלָם; כִּי כָּל אוֹת וְאוֹת מְכ"ב
 אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה אֵלֹו צְנוּרוֹת לְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם אוֹרוֹת

צחצחות, אורות עליונים לזה העולם, ברגע שיתגלה
 לכלם שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו
 ואצלנו, על-ידי-זה ישפע שפע גדול לכלל נשמות
 ישראל, והקדוש-ברוך-הוא ישמר את נשמות ישראל
 מכל רע, אשר כל-כף צריכים אנו את השמירה הזו,
 שהקדוש-ברוך-הוא ישמר על כל בר ישראל, שלא
 יאנה לו שום רע. ולצערנו הרב, אנחנו עדים לכל
 הצרות שקורות בכל יום, שנהרגות נשמות יקרות,
 רחמנא לצלן. אנו עדים שבכל יום נכנסים בני-אדם
 בצרות ובחובות, בעניות ובדחקות. אנחנו עדים,
 שבכל יום ויום שומעים כל מיני מחלות וחלאים
 רעים, ואיך נוכל להוריד את השכינה בינינו,
 שהקדוש-ברוך-הוא ישמר אותנו מכל רע? רק על-ידי
 אחדות. שנתאחד אחת ולתמיד, נעקר מאתנו את
 השנאה והקנאה, אשר אלו הערב-רב מכניסים בנו; כי
 בכל דור ודור הקדוש-ברוך-הוא שולח צדיקים
 קדושים, שמורידים את השכינה בעולם, אבל זה
 לעצמת זה עומד הסמ"ך-מ"ם, ומקים גם רשעים
 ארורים, המתחזים גם-כן למנהיגים, ואוי להם ואוי
 לנפשם, אילו מנהיגים הם! אשר מוליכים שולל את
 נשמות ישראל. לזאת בני ובנותי היקרים! בזה
 שנתאחד יחד בכתיבת ספר תורה, וכל יהודי יתפאר:
 גם אני זכיתי, ש"יש לי אות" בתורה, ויתחיל לאהב

אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, בָּזָה אֶנְחֵנוּ נוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה
עָלֵינוּ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׂרָה בֵּינֵינוּ, וְאִז נִהְיֶה
שְׂמוּרִים מִכָּל רָע.

ב.

כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל חָשׁוּב בְּעֵינָיו יְתַבָּרֵךְ, וְהוּא תוֹרָה שְׁלֵמָה, שְׁבִיה כְּלוּלָה כָּל
הַבְּרִיאָה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עָלֵיכֶם לְזָכֹר, שְׁכָל בַּר
יִשְׂרָאֵל חָשׁוּב מְאֹד מְאֹד בְּעֵינָיו יְתַבָּרֵךְ, וְהוּא תוֹרָה
שְׁלֵמָה, אֲשֶׁר בָּהּ כְּלוּלָה כָּל הַבְּרִיאָה. וְאִם נִתְחִיל
לְהִתְבּוֹנֵן עַל הָאֱלֻקוֹת שְׂמֻחָיָה וּמְהִיָּה וּמְקַיִם אֶת כָּל
הַבְּרִיאָה, אִזִּי תִהְיֶה לָנוּ בְּרִיאָה אַחֶרֶת לְגַמְרֵי. מָה אָנוּ
רוֹאִים? יֵשׁ הֶרִיגוֹת, רְצִיחוֹת, מְלַחְמוֹת, וְהַכָּל בָּא מִפְּנֵי
שְׁנֵתְרַחֲקֵנוּ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עֲזַבְנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ,
עֲזַבְנוּ אֶת הַמְצוּוֹת, בְּרָגַע שְׂמַחְלָלִים שַׁבָּת, הַתּוֹרָה
מְזַהֶיְרָה אוֹתָנוּ: מוֹת יוּמָת, וְלֹא יוֹעִיל שׁוֹם דְּבָר, אִם
אַתָּה מְחַלְלֵ שַׁבָּת, אַתָּה עוֹקֵר אֶת עֲצֻמָּךְ מִמֶּנּוּ יְתַבָּרֵךְ,
אַתָּה עוֹקֵר אֶת עֲצֻמָּךְ מִהַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה וּמְכַלְלֵ נִשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל. כִּי הַשַּׁבָּת הִיא אוֹת בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל לְבֵין
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּרָגַע שְׂרוּצִים לְעַקֵּר מֵאֲתָנוּ אֶת
הַשַּׁבָּת, רוּצִים לְעַקֵּר אוֹתָנוּ מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
וְלִזְאוֹת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְמִסֵּר אֶת נַפְשְׁכֶם

בַּעֲבוּר שְׁמִירַת שַׁבָּת. וּבְזִכּוֹת שְׁמִירַת שַׁבָּת, תִּפְּלְלוּ
 בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה; כִּי חֲשׂוּבָה שְׁמִירַת שַׁבָּת כְּכֹל
 הַתּוֹרָה כְּלָה; בְּזֶה שְׂיִהְיִי שׁוֹמֵר שַׁבָּת, הוּא נִכְלָל
 לְגַמְרֵי בְּכֹל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא חֲכָמְתוֹ יִתְּבַרֵךְ,
 וְהַשַּׁבָּת מְאַחֶדֶת אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יַחַד עִם הַקְּדוּשָׁה-
 בְּרוּךְ-הוּא. לְזֹאת אֲנִיחֵנוּ יְעִידִים, שֶׁהַעֲרַב-רַב אֵינָם
 יְכוּלִים לְסַבֵּל שְׁעַם יִשְׂרָאֵל הֵם יְחִידִים, וְאֵין לָהֶם
 חֵלֶק עִם הַגּוֹיִים, עִם יִשְׂרָאֵל אֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִתְבּוֹלֵל
 עִם אַמּוֹת הָעוֹלָם, כִּי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵן חֵלֶק אֶלּוּק
 מִמַּעַל, וְכִמוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְחַבֵּר יַחַד שְׁנֵי הַפְּכִים בְּשׁוּם
 פְּנִים וְאַפֵּן, שְׁנֵי דְבָרִים הַמְּנַגְּדִים זֶה לְזֶה אֵף פַּעַם לֹא
 יִתְאַחֲדוּ וְלֹא יוֹצִיאוּ פְּרוֹת, כְּמוֹ-כֵן אֵי אֶפְשָׁר לְקַחַת
 אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּלְבּוֹלְלָם בֵּין אַמּוֹת הָעוֹלָם. וְאֵף
 שְׂאֵלוֹ הַעֲרַב-רַב מְנַסִּים לְנַתֵּק אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
 מִהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, מִהַתּוֹרָה, מִהַמְצֻוֹת, הֵם מְנַסִּים
 לְמַחֵק אוֹתֵיזוֹת בַּתּוֹרָה, אָבָל לֹא יִצְלִיחוּ! כִּי סוּף כָּל
 סוּף, עִם יִשְׂרָאֵל מְאַחֲדִים יַחַד מִצַּד שָׂרֵשׁ נִשְׁמַתָּם,
 וְעֲלִינוּ לְמַסֵּר אֶת נַפְשֵׁנוּ עַל שְׁמִירַת שַׁבָּת, וְאֵף
 שְׁלִצְעָרְנוּ הָרַב, הַצְּלִיחוּ כִּבְר הַעֲרַב-רַב לַעֲקוֹר מְלִיוֹנִים
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִהַקְּדוּשָׁה, וְגִרְמוּ לָהֶם שְׂיִחְלְלוּ שַׁבָּת,
 בַּר מִיָּנֵן, עִם כָּל זֹאת אִם אֲנִיחֵנוּ נִתְאַחַד עִכְשָׁו יַחַד
 בְּכַתִּיבַת סֵפֶר תּוֹרָה, וּלְכֹל אֶחָד וְאַחַת מֵאַתְּנוּ תִּהְיֶה
 אוֹת בְּסֵפֶר תּוֹרָה, וְיֻכַּל לְהִתְפָּאֵר: "יש לי אות"

בתורה, על-ידי-זה נזכה, שקדשת השבת תמשך עלינו, ונזכה לשמר שבת. וברגע שיהודי שומר שבת, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עוונותיו. לזאת באו, בני ובנותי היקרים! מהשבת הזו, ונקבל על עצמנו לשמרה כהלכתה, לשמח עם השבת, כי עקר קדשת השבת זה השמחה בשבת. וכך אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות, פרק ב', הלכה ח'): "ברכת הוי"ה היא תעשיר" — זו ברכת שבת. בזה שיהודי שמח בשבת, על-ידי-זה נמשכת לו עשירות לכל השבוע. וכך אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי תענית, פרק א', הלכה א'): אלו היו ישראל משמרים שבת אחת כתקונה, מיד היה בן-דוד בא. ומה יהיה כשהוא יבוא? הוא יגלה את הקדוש-ברוך-הוא לעיני כל, שכלם ירגישו שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, ונוכל לדבר אתו כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, אשר זה עקר השלמות שאדם צריך לזכות אליה בזה העולם — שיתגלה אליו אור השכינה בגלוי כזה, שיוכל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו שיהיה לכם חלק בכתובת התורה הנכתבת לזכות כלל נשמות ישראל, ובזכות שמירת שבת, נזכה להתאחד עם כלל נשמות ישראל. כי כך כתוב במדרש (הפנאים): בשעה שמשה רבנו שבר את הלוחות, נשברו כל האותיות מעשרת

הדברות, רק האותיות של "זכור את יום השבת לקדשו", אלו האותיות נשארו שלמות. ולכן בזה שאנחנו נשמר שבת, נזכה להתאחד עם התורה הקדושה; כי שקולה שבת כנגד כל התורה, וברגע שאנחנו נתאחד עם התורה הקדושה, ונגלה לעיני כל, שלכל בר ישראל יש אות בתורה, והוא יכול להתפאר לכלם: "יש לי אות" בתורה, בזה הוא ימשיך את השכינה בזה העולם, ואם השכינה תהיה בינינו, אזי נוכל לדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, שזה עקר השלמות שאדם צריך לזכות בזה העולם, ובזה תלוייה כל חזרתנו בתשובה — שנדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלנו, וכל מה שאנו צריכים נבקש רק ממנו יתברך, כמאמרם ז"ל (ילקוט ואתחנן, רמז תתכה): "בכל קראנו אליו" — בכל לשון ולשון שאתם מבקשים ממנו יתברך — עונה אתכם. והקדוש-ברוך-הוא מתאנה לתפלתו של כל בר ישראל. וכך אומרים חכמינו הקדושים (יומא כט.): למה נמשלה תפלתם של צדיקים כאילת? מה אילת זו כל זמן שמגדלת — קרניה מפצילות, אף צדיקים כל זמן שמרבים בתפלה — תפלתן נשמעת, וכל בר ישראל צדיק, כדכתיב (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים"; ולכן אם אנחנו רוצים לחזור בתשובה, עלינו לדבר הרבה עם הקדוש-ברוך-הוא, שזו נקראת תפלה

והתבודדות, שנתבודד אל הקדוש-ברוך-הוא, נדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלנו, אשר כל דבור ודבור שאנחנו מדברים אליו יתברך, אלו אותיות קדושות, אותיות של התורה, ובזה שאנחנו מתאחדים באותיות התורה, בזה יש לנו כלים להמשיך על עצמנו אור וזיו וחיית ודבקות הבורא יתברך שמו על נשמתנו, שאז אנחנו הכי מאשרים; כי אין עוד אדם יותר מאשר, ממי שמרגיש את הקדוש-ברוך-הוא שנמצא פה אתו, עמו ואצלו, ויכול לדבר אליו, ואינו צריך לרוץ לשום מקום, אלא באיזה מקום שפוקח עיניו, כבר מתחיל להסתכל ברוחניות חיות אלקות, המחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה. ואם יחפשו ויבקשו, ימצאו את התורה בתוך הבריאה, כי התורה כלולה בתוכה, ואם יחפש אחר אותיות התורה, ימצא את נשמות ישראל, שכלם מאחדים באותיות התורה. ולכן אשרי האיש הזוכה לקנות אות בתורה, ויתפאר: "יש לי אות" בתורה, וגם אני חלק מנשמות ישראל.

אסור להתנאש, אפלו שפבר נכשל במה שנכשל, כי הוא עדין חביב בעיניו ותברך, כי הוא אות בתורה הקדושה, שבה כלולה כל הבריאה

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, אף שפבר עבר עליכם בחיים כל מיני צרות ויסורים ומרירות, ונכשלתם בכל מיני עוונות שבעולם, עם כל זאת אסור להתנאש, כי כך אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עח): אין שום יאוש בעולם כלל, כי כל יהודי הוא אות בתורה, ואין אמות העולם יכולות למחק אותנו מהתורה, כי גדולה האהבה שיש לנשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא יותר מהכל, וזה אי אפשר להפריד ולמחק, ואפלו שנכשלנו במה שנכשלנו, זה לא היה מצדנו, אלא מהסתת הערב-רב שהסיתו אותנו לנתק את עצמנו, חס ושלום, מהתורה הקדושה, אבל בפנימיות, עם ישראל אוהבים מאד את הקדוש-ברוך-הוא, כמאמרם ז"ל (במדבר רבה, פרשה ב', סימן טז): אם יתכנסו כל אמות העולם לטל את האהבה שבינו לבין ישראל — אינן יכולים; כי אי אפשר להפריד את נשמות ישראל מהקדוש-ברוך-הוא, ואת הקדוש-ברוך-הוא מנשמות ישראל, כי הם אחד! לזאת, אנחנו עדים, איזו התעוררות יש בין נשמות ישראל לחזר בתשובה, תמיד נשמות ישראל משתוקקות לחזר

בתשובה שלמה אליו יתברך, אף אינן יודעות את הדרך אף, כי כל אחד מבלבל את הדעת והשכל עם דרכים והנהגות אחרות, וכל אחד מושך לכיוון אחר, כאלו רק הכוונן שלו אמת, וכוונן השני זהו שקר. עלי לגלות לכם, בני ובנותי היקרים! כי רק הקדוש-ברוך-הוא אמת, כמו שכתוב (ירמיה י, י): "והוי"ה אלהים אמת"; בשר ודם היום הוא פאן ומחר בקבר, אם חוזרים בתשובה, חוזרים רק אל הקדוש-ברוך-הוא. ולזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם להתאחד יחד נשמות ישראל, ותברחו מכל אלו המסכנים, אשר הם 'רע-בנים' הרוצים לבולל נשמות ישראל בין אמות העולם: ריפורמים, קונסרבטיבים, קראים, ביתוסים, צדוקים וכו', כי הם שליחי הסמ"ך-מ"ם, הם אשר רוצים להכניס שנאה בין נשמות ישראל להקדוש-ברוך-הוא, הם אשר רוצים לסלק את השכינה, אבל לא יועיל להם, למה? כי לנו יש את התורה הקדושה, אשר יש בה ששים רבוא אותיות, כנגד ששים רבוא שרשי נשמות ישראל, ולכל יהודי יש אות בתורה, וכל זמן שיהודי קשור אל התורה, אין יכולים לנתקו ממנה. וכך אומרים חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה ג', סימן טז): אם מתכנסין כל אמות העולם ואומרים: אנו מוכרים כל ממונינו, ועושים את התורה והמצוות, אומר להם הקדוש-ברוך-הוא: אפלו אתם מוכרים את

ממונכם לקנות את התורה, בזיון הוא עליכם. אמרו לו: למה אין אתה מקבלנו? אמר להם: שאתם חוטאים. אמרו לו: ישראל אינם חוטאים? אמר להם: כשם שהתינקת הזו, כשהיא קטנה והיא חוטאת על אבותיה, אין אבותיה מתרעמין עליה, למה? שהיא קטנה. כך הם ישראל, כשהם חוטאים, אין הקדוש-ברוך-הוא מעלה עליהם, הא למדת חבתן של ישראל לפני המקום; כי עם ישראל מסרו נפשם בשביל התורה, ובשעה שבא הקדוש-ברוך-הוא עם התורה הקדושה אל אמות העולם שיקבלוה, אף אמה לא רצתה לקבלה, וכשבא הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, תכף-ומיד צעקו: "נעשה ונשמע", כמאמרם ז"ל (במדבר רבה, פרשה יד): למה בחר בהם הקדוש-ברוך-הוא? שכל האמות פסלו את התורה ולא רצו לקבלה, ולא בחרו בהקדוש-ברוך-הוא ובתורתו, אלא עם ישראל קפצו, ותכף-ומיד היו מוכנים לקבל את התורה הקדושה בלי שום תנאים; כי נשמות ישראל הן חלק אלוך ממעל, הבאים מעולם האצילות, שמשם יורדת התורה, ולכל בר ישראל יש אות בתורה, ולכן אמות העולם לא רצו לקבלה, כי אין להם שיכות אל התורה, אבל עם ישראל הם אותיות התורה, לכל אחד יש אות בתורה, וכל יהודי יכול להתפאר ולומר: "יש לי אות" בתורה. לזאת, בני

ובנותי היקרים! באו ונתאחד יחד על-ידי כתיבת ספר תורה, שכותבים למען סגלת עם ישראל, וחכמי התורה, צדיקי הדור, נתנו את ברכתם בעבור כתיבת אות בתורה, ובזה שיהודי זוכה לכתב אות בתורה, הוא מתאחד עם כלל האותיות שבתורה, שהם כלל נשמות ישראל, ועל-ידי-זה אנחנו נפרדים מאמות העולם. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו ונחזיר את העטרה לישנה, כמו שהיה כל הדורות, עם ישראל מסרו את נפשם בשביל הקדוש-ברוך-הוא, גם אנחנו נמסר את נפשנו בשביל הקדוש-ברוך-הוא, נצית את חכמי התורה, חכמי ישראל, ואפלו שנכשלנו כבר במה שנכשלנו, ועברנו על עברות חמורות, עם כל זאת כבר גלה לנו רבנו ו"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן קיב): אם אפה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן; אפלו אדם שכבר נכשל בעברות הכי חמורות, אם הוא חוזר בתשובה, הוא יכול לתקן את הכל. ואיך חוזרים בתשובה? על-ידי שמתאחדים יחד עם נשמות ישראל; פי כל זמן שנפרדים מנשמות ישראל, ואנחנו מתפלגים פלגים פלגים, על-ידי-זה אנחנו עדין רחוקים מהתורה, פי התורה היא מאחדת, ואם אנחנו, חס ושלום, נפרדים, אנחנו עושים פרווד בין אותיות התורה, ועל-ידי-זה אנחנו מתרחקים ממנו יתברך, אבל אם נקבל על עצמנו מהיום הנה לרשם

אות בתורה, ולהתפאר לכלם: "יש לי אות" בתורה, ולהתחיל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלנו, נשפך את לבנו אליו יתברך, אז תראו אילו ישועות זה יביא לכם, אילו ברכות תשפעה עליכם. לכן אבקש את כלל נשמות ישראל, באו ונתאחד יחד! באו נחלל מהשנאה והקנאה והשקר שנטבע בנו, ונתפרד מאלו הערב-רב שאינם מבני ישראל, כי מי שמסגל לדבר נגד הקדוש-ברוך-הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל, נגד חכמי התורה, עליכם לדעת שאינו מנשמות ישראל, ואם יש אחד שכל ענינו זהו הפרד ומשל, תדעו לכם, שזה הסמ"ך-מ"ם בעצמו, וצריכים להתרחק ממנו כמו שמתרחקים מהשטן, כי נשמות ישראל מחייבות להתאחד יחד, ואיך? על-ידי שיהיה לנו חלק בכתיבת אות בתורה. אשרי אדם שכותב אות בתורה בעבורו ובעבור אשתו וילדיו, אשר בזה הוא מתאחד עם כלל נשמות ישראל, וזה מה שייביא לנו את הישועה, זה מה שישפיע עלינו את השכינה, שאנחנו נרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא איתנו, עמנו ואצלנו, שאיננו לבד. ואף שאנו עדין מלכלכים, עם כל זאת אומרים חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה ז', סימן ט'): חביבין ישראל, שאף-על-פי שהן טמאין — שכינה ביניהם; ואיך? על-ידי שאנו

מְקִימִים אֶת הַתּוֹרָה. וְלִזְאֵת, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ
יִשְׁתַּדֵּל, שְׂיִוָּכַל לְהַתְּפָאֵר: "יש לי אות" בַּתּוֹרָה.

ד.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהַתּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל אֶחָד הֵם, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם
כֻּלָּל

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, כִּי הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבַתּוֹךְ
כָּל עֲלָמִין, וְהוּא יִתְבָּרַךְ, הַתּוֹרָה, וְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם
אֶחָד, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם בְּשׁוּם פְּנִים וְאַפֵּן; כִּי
אִם אֶחָד נוֹגֵעַ בְּבַר יִשְׂרָאֵל, הוּא נוֹגֵעַ כְּבִיכּוֹל
בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאוֹי לוֹ לְאָדָם שֶׁמֵּתְחִיל עִם
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי לְבִסּוֹף יִקְבַּל עֲנֵשׁ חֲמוּר עַד
מְאֹד. וְאִנּוּ עֵדִים, אֲשֶׁר כָּל אֵלוֹ שֶׁהֲרִימוּ יָד נֶגְדַת
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נֶגְדַת הַתּוֹרָה, נֶגְדַת עִם יִשְׂרָאֵל,
לְבִסּוֹף נִמְחָקוּ מֵהָעוֹלָם. לִזְאֵת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים!
בָּאוּ וְנִתְאַחַד יַחַד, עַל-יְדֵי שֶׁתְּהִיָּה חֲשׂוּבָה בְּעֵינֵינוּ
הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁנִּתְחִיל לְלַמְּדָהּ — הֵן עִם עֲצֻמְנוּ
וְהֵן עִם יְלָדֵינוּ, נִתֵּן חֲנוּף טוֹב לְיְלָדֵינוּ, חֲנוּף תּוֹרְנִי,
וּבָזֶה שֶׁאֲנִיחֵנוּ נִלְמַד תּוֹרָה, וְנִלְמַד תּוֹרָה לְיְלָדֵינוּ,
עַל-יְדֵי-זֶה אֲנִיחֵנוּ מִתְאַחֲדִים יַחַד עִם כָּלֵל נִשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְנַעֲשִׂים כָּלֵים לְגִבֵּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ

שְׁמוֹ. וְזָכְרוּ הַיֵּטֵב, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! שְׂאֵמוֹת
הָעוֹלָם אֵף פֶּעַם לֹא יִנְצְחוּ אוֹתָנוּ, אֲפֹלוּ שֶׁהֵם מְנַסִּים
לְחַדֵּר בֵּינֵינוּ, וְלִהְפֹּנֵס לְתַחֲמוֹנֵנוּ, אֲפֹלוּ שְׂמֵאֲיָמִים
שְׂיִבֹאוּ בְּמַלְיוֹנִים וַיְבַלְעוּ אוֹתָנוּ, הַכֹּל שְׂחֹק בְּעֵלְמָא,
כִּי כָּל אֲמוֹת הָעוֹלָם כָּבֹר נִסּוּ לְמַחֵק אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
וְלֹא עָלָה בְיָדָם, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל הֵם חֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל.
וְכִּי אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (דְּבָרִים רַבָּה, פָּרָשָׁה ג', אוֹת
ג'): מַה הַשְּׂמֶן הַזֶּה, אֵין יָכוֹל לְהִתְעַרֵּב בְּמִשְׁקֵין
אַחֲרִים, אֵף יִשְׂרָאֵל אֵין יָכוֹל לְהִתְעַרֵּב בְּאֲמוֹת
הָעוֹלָם. וְמַה הַשְּׂמֶן הַזֶּה אֲפֹלוּ אִתָּה נֹתֵן אוֹתוֹ בְּכַמָּה
מִשְׁקֵין, הוּא נֶעֱשֶׂה עֲלִיוֹן עַל כָּלָם, כִּי הֵן יִשְׂרָאֵל
עֲלִיוֹנִים עַל כָּל אֲמוֹת הָעוֹלָם; וְזֹאת הָעֵרֶב־רֵב אֵינָם
יְכוֹלִים לְסַבֵּל, כִּי רוֹצִים לְבוֹלֵל אוֹתָנוּ בֵּין הַגּוֹיִים,
שְׁנֵהֵיָה כָּכֵל הַגּוֹיִים — הֵיָה לֹא תִהְיֶה, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל
הֵם עִם רַק עַל־יַדֵּי הַתּוֹרָה, כִּי בָּזָה שְׂקִבְלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה
בְּהַר סִינַי, נִתְקַשְׁרָנוּ וְנִתְאַחַדְנוּ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְלָכֵן, בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בֵּאוּ וְנִתְאַחַד יַחַד, עַל־יַדֵּי אוֹתִיּוֹת
הַתּוֹרָה, שְׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ יִקְנֶה אוֹת בַּתּוֹרָה,
אֲשֶׁר הַכְּרִיזוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, צְדִיקֵי הַדּוֹר, שְׁכָּל יְהוּדֵי
הַיְכָן שְׂיֵהֵיָה, שְׂיֵהֵיָה לוֹ חֶלֶק בַּתּוֹרָה, וּבָזָה שְׁנִכְתַּב יַחַד
סֵפֶר תּוֹרָה, גִּזְכָּה לְהִתְאַחַד עִם כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
וּבְרַגַע שְׁנִתְאַחַד עִם כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַתּוֹרָה
תִּשְׁרָה בֵּינֵינוּ, וְאִז הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יִשְׁרָה בֵּינֵינוּ.

ואסור לעשות שום פרוידים בין נשמות ישראל, כי כן אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא ובה, פנשה לו, סימן ג):
 מה הגפן הזה שרביט אחד יוצא ממנו ומכבש כמה אילנות, כן ישראל — צדיק אחד יוצא מהן ושולט מסוף העולם ועד סופו [כי הצדיק מגלה אותו יתברך בכל העולם]; מה הגפן הזה העלים שלה מכסים על האשכולות, כן הם ישראל, עמי הארץ שבהן מכסין על תלמידי חכמים (חורשין וזורעין לתלמידי חכמים) [אפלו הפשוטים הם עוזרים לתלמידי חכמים ומכסים עליהם, ולכן כל יהודי חשוב בעם ישראל]. מה הגפן הזו, יש בה אשכולות גדולות וקטנות, הגדול מחברו נראה כאלו נמדד מחברו, כן ישראל כל מי שאחד מהם יגע בתורה וגדול מחברו בתורה, נראה נמדד מחברו (על-ידי הענוה); [כי ככל שיגיע בתורה, רואים שאנחנו כלום, כי התורה מגלה לנו שרק הקדוש-ברוך-הוא נמצא, ואין בלעדיו נמצא, ואז אין לנו גאות על שום בריה, ואיננו מתגאים על שום נשמה מנשמות ישראל, אצלנו כלם יחד]. מה הגפן הזו יש בה ענבים, יש בה צמוקים, כן ישראל יש בהם בעלי מקרא, בעלי משנה, בעלי תלמוד, בעלי אגדה; ואשרי האדם הזוכה ללמד תורה ולהתאחד עם נשמות ישראל, ויהיה לו חלק בתורה, שעל-ידי-זה יהיה מאחד עם הקדוש-ברוך-הוא. ולכן ראו להתאחד יחד,

וְתִשְׁתַּדְּלוּ לְתֵת חֲנוּף תּוֹרְנֵי לַיְלָדֵיכֶם, כִּי רַק זֶה מֵה שִׁישָׂאָר מֵאַתְכֶם. וְעַלֵיכֶם לְזַכֵּר, אֲשֶׁר יְמִינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְאִם אֲנִיחֵנוּ רוֹצִים לְהִשָּׂאָר יְהוּדִים, עָלֵינוּ לְתֵת לַיְלָדֵינוּ רַק חֲנוּף תּוֹרְנֵי, וְרַק זֶה הַשְּׂמִירָה שְׁלֵא לְבֹא לַיְדֵי הַתְּבוּלָלוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָן. וְלִכֵּן רָאוּ לְמִסֵּר נַפְשְׁכֶם עַל חֲנוּף כָּשֶׁר, חֲנוּף תּוֹרְנֵי, לְקַשֵּׁר אֶת יְלָדֵיכֶם לְאוֹתֵיזוֹת הַתּוֹרָה, וְכָל אֶחָד יִתְפָּאֵר: "יש לי אות" בַּתּוֹרָה!

ה.

צְרִיף לְמִסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ לְאַהֲבָה אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, שְׁכָל אֶחָד הוּא סֵפֶר תּוֹרָה שְׁלָם

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עַלֵיכֶם לְזַכֵּר, שֶׁאֲנִיחֵנוּ צְרִיכִים לְמִסֵּר נַפְשֵׁנוּ, פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמְעוֹ לְאַהֲבָה אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, כִּי כָל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל הוּא אוֹת בַּתּוֹרָה. וְכִמוֹ שֶׁאֲנִיחֵנוּ מְחַיְבִים לְמִסֵּר אֶת נַפְשֵׁנוּ לְהַצִּיל אֶת הַתּוֹרָה, כִּי אֲנִיחֵנוּ חַיְבִים לְמִסֵּר נַפְשֵׁנוּ בְּעֵבֹר כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל. וְאֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד חָשׁוּב כְּשִׁיְהוּדֵי מוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל יְהוּדֵי אַחֵר, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (בְּמִדְבָר רַבָּה, פְּרָשָׁה טו, סִימָן טז): כָּל מִי שֶׁמוֹסֵר עֲצָמוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, זוֹכֵה לְכָבוֹד וְלְגִדּוּלָה וְלְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ; וְזוֹ הִיְתָה מְדֻרְגָת גְּדוּלָּה מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁכָּל דוֹר וָדוֹר, שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם בְּשִׁבִיל עַם יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א',

סימן עט), שֶׁהַצְדִּיק דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּדַבְּרוֹת אֲמֵת, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא רוֹאֵה שְׁפִלוֹת עֲצָמוֹ וּמַעֲלֵת יִשְׂרָאֵל, וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּרָם, כִּי הוּא רוֹאֵה צָרְתָם שֶׁל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּרָם, וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּחַיִּים שָׁפֵל יְהוּדֵי וַיהוּדֵי יַחְזוּר לְשָׂרְשׁוֹ. שָׂזוּ עֲבוּדַת הַצְדִּיקִים בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, שְׂרוּצִים לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיִשְׁנָה, לְהַבִּיא אֶת כָּלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל תַּחַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בַּמִּדְבָּר רַבָּה, פְּרָשָׁה כג, סימן ו'): כָּל הַמְּקַיֵּם נַפֶּשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל, כְּאִלוֹ קַיִם עוֹלָם מְלֵא; וְאֵיךְ אָנוּ זוֹכִים לָזֶה? עַל-יְדֵי שְׁנֵת־אֶחָד יַחַד בְּכַתִּיבַת סֵפֶר תּוֹרָה לְמַעַן כָּלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בֵּאוּ וְתִשְׁתַּדְּלוּ, שִׁיְהִיָּה לָכֶם חֵלֶק בְּזֶה, לְרִצּוֹת לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה, אֲשֶׁר זֶה מְצוּת עֲשֵׂה; כִּי בְּזֶה שְׁכוּתֵבִים סֵפֶר תּוֹרָה, מְשָׁרִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, וְאִם זֶה קָשָׁה לָכֶם סֵפֶר תּוֹרָה שְׁלֵם, תִּרְאוּ לְכַתֵּב עַל-כָּל-פָּנִים אוֹת אַחַת בַּתּוֹרָה, וְזֶה יְהִיָּה חָשׁוּב כְּאִלוֹ כְּתַבְתֶּם סֵפֶר תּוֹרָה שְׁלֵם, וְתִהְיֶה חֵלֶק מְכָלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה שְׁתַּאֲחָדוּ יַחַד עִם נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, בְּזֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שִׁיִּגְלֶה לָנוּ אֶת אֲמֵתַת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׂאִין לָנוּ בְּעוֹלָם מִי שְׂשׁוּמֵר עָלֵינוּ, רַק הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ, וְאִין לָנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם רַק תְּפִלָּה. כִּי כִּךָ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא בְּשֵׁלַח): נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל לְתוֹלַעַת, לוֹמֵר

לך, מה התולעת הזו אינה מכה ארזים אלא בפיה, כך
 אין להם לישראל אלא תפלה, שאמות העולם נמשלו
 בארזים, וכשמתגברים עליהם, הם רכים המשתלטים
 על קשים. וזה מה שיגלה לנו משיח צדקנו, שיבוא
 בקרוב ויגאלנו גאלת עולם, ונזכה להתענג בזיו
 שכינת עזו יתברך.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!